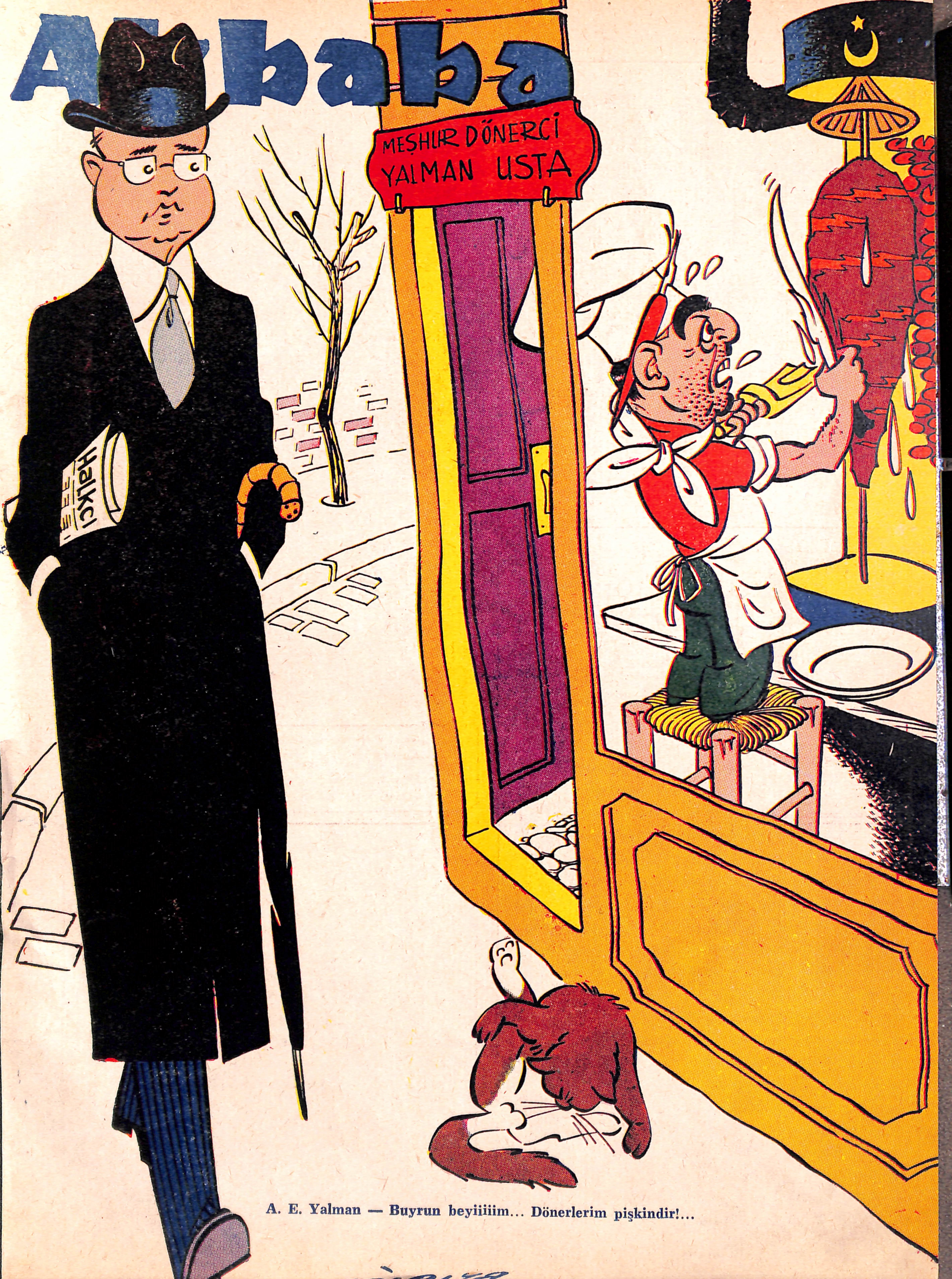

A. E. Yalman — Buyrun beyiiiiim... Dönerlerim pişkindir!...

Şöhretli artist AVA GARDNER, bu senenin en büyük yeniliği olan şapka, manto, ayakkabı ve elbiselerde İNCİ modasını benimseyenlerden biridir...

Ayaklarınız, İNCİLİ bir terlikte daha güzel görünür. Boynunuzu güzelleştirecek tek şey bir İNC/ kolye ve kollarınıza yakışacak bilezik İNCİLİ olanıdır.

ŞENYÜZ müessesesinin hazırladığı taklid İNCİLER içinde AVA GARDNER'in küpe, düğme ve kolyelerinden istiyen taşra müşterilerimize sipariş üzerine küpe için 10, düğme için 5, kolye için 20 lira tediyeli olarak derhal gönderilir.

Taklid işlemelik İNCİLERİN her boy ve her renklerini toptan satış fiyatına ancak ŞENYÜZ'den temin edebilirsiniz. PARASIZ BROŞÜR İSTEYİNİZ...

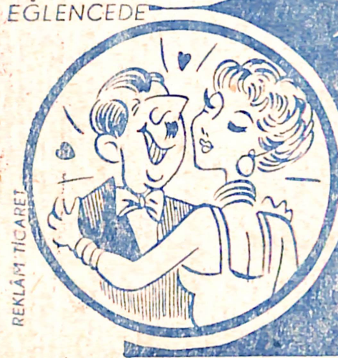
S. ŞENYÜZ müessesesi: Meşrutiyet Cad. No: 109/6
Telefon: 45873 Tepebaşı — İstanbul

DAİMA MESUT, DAİMA NEŞELİ VE SIHHATLİ

Zindeliğini, canlılığını ve sıhhatini BEŞLER SUCUKLARI'na borçlu olduğunu söylüyorlar ...

Beşler SUCUKLARI

Yazı işlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Telefon: 21811
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

Denizcilik Bankası
T.A.O

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir
Amerikaya Türk parasile muntazam seferler
Denizyolları
Sürat, Emniyet, Konfor demektir

T.C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları

1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

SAYI: 158 C.: 6 24 MART 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İstanbul Sokaklarında

DÜN, yağışsız bir mart havasının kuru soğuğu içinde; olduğumdan daha diri, İstanbul sokaklarında dolaştım.

Beyazıt meydanında kaynaşan Üniversite gençliğinin harareti midir, nedir? Havada gizli bir bahar tadı var.

Yapraksız ağaçların altları boş değil: İki delikanlı tavla oynuyor, üç genç kız çay içiyor, bir ihtiyar nargilesini tokurdatıyor.

Dalıyorum: Gözlerimin önünden, renk renk hasır koltukları, temiz ve rahat sandalyeleriyle Avrupa şehirlerinin kaldırım kahveleri geçiyor... Bir gün, küçük sermaye ile büyük zevk, elbet bunu bize İstanbul sokaklarında da gösterecektir.

Lâleliye inen yolun üstünde, Sinan'ın eseri bir hamam harabesi, derisi yüzülmüş bir cüzzamlı sefaletiyle duruyor. Anıtları Koruma Derneğinden rica ederiz: Belediyenin kazmasına yapışan elini çeksin... Onu yıkmak, yapmaktır!

Yeni Üniversite, betonla mermerin yeni bir zaferi... Fakat asıl zafer, kapılarından, akın akın, yurdun dört bucağına dağılacak gençlerin zaferi olacak!

Yürüyorum... Şehzadebaşı artık bir öğrenci sitesi oluyor. Talebe yurdunun iki pavyonu bitmiş bile... Gençlerimizin ışığa, sıcağa kavuşacakları günün geldiğini düşününce, içim aydınlandı. içim ısındı.

Ötede, Atatürk bulvarının Halice sarkan yarısında, ucuz apartman blokları alabildiğine yükselmekte... Yarın, bunalmış bir kiracı kalabalığı burada rahat nefes alacak!

Köprüyü, yürüyerek geçtim. Eski kabadayılar semti Çeşmemeydanı ne güzel bir esere kavuşmuş: Saliha Sultan sebili... Zamanın aşındırdığı, hoyrat ellerin kopardığı bu sanat enkazı, şimdi aslı kadar güzel bir anıt olmuş. Taşçı ustalarımız, 4 yıla yakın bir zaman, alın teri ve göz nuru ile mermeri tentene gibi işlemişler ve rahmetli cedlerinin eski eserlerini yeni parçalarla hiç belirsiz yamamışlar.

Eğildim, cömert musluğundan, iki avuç dolusu su içtim...

— Oooh, Yarabbi şükür!

Biraz sonra, yoldan çevirdiğim bir taksi, beni İstiklâl caddesine, İstiklâl caddesinin çamurlu, karanlık asfaltına bıraktı.

Buram buram meyhane kokan, yalpalı bir kalabalık ortasına düşmüştüm. Bir anda, içimdeki bütün o güzel ışıklar sönüverdi.

İnsan budur işte!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Maç nasıl bitti?..
— Bir ölü, dakuz yaralı!..

TEK PARTİ

ŞİMDİ iç politikada bir ,yatışma, yatıştırma, partiler arası gidişte bir durgunluk, var. Ağızdan ağıza, kulaktan kulağa şöyle fısıldanıyor:

— Duydunuz mu? Şey, şeylerin düğününe gitmiş!..

— Aman tahtaya vur!.. Dün akşam, o, öbürüyle kadeh tokuşturdu.

— Yaa!.. maaşallah, maaşallah.. aman daha iyi olsunlar. Geçende falan baloya filânları çağırmıştı.

— Allah nazardan saklasın... Gazetede yan yana resimleri çıktı. Tatlı tatlı gülüp konuşuyorlardı.

— Oh, oh!.. Geçen gün karşılaşmışlar, el sıkışmışlar, birbirlerinin hatırını sormuşlar .

İşte, günümüzün siyasi manzarası şimdilik böyle görünüyor. Buna sevinmemek elde. değil... Tenkid, muhalefet, denilen şey, üstünden silindir geçmiş gibi düm düz, yam yassı oldu.

Nedense ben eski günleri hatırlıyorum. Bir zamanlar Halk Partisi iktidardayken ne diyordu:

— Efendim, bu memleket iki parti kaldırmaz. Bize tek parti lâzım.

Meğer ne kadar doğru söylüyorlarmış. Yalnız, o parti değil de bu parti!..

ÜFLE!..

Edebiyat matinesinde şair - aktör Ercüment Behzat Lav kürsüye çıktı. Elinde okuyacağı şiir tomarı vardı. Şair, kâğıtları karıştırıyor, bir türlü aradığı kâğıdı bulamıyordu. Kâğıtları rahat çevirebilmek için parmaklarını ağzında ıslattı, olmadı. Dinleyiciler, merakla aktör - şairi seyrediyorlardı. Ercüment Behzat, dinleyicileri bekletmemek için acele ettikçe, elindeki kâğıtlar büsbütün karışıyordu. Sonunda kâğıt destesini ağzına yaklaştırdı:

— Püfff!.. diye üflemeğe başladı.

Dinleyiciler arasındaki genç hikâyeci Abdullah Aşçı, oturduğu yerden, şaire:

— Oku da öyle üfle üstad!.. diye seslendi.

Olaylar Alaylar Kalaylar

OOOF, OF!...

Boyacı fırçasını sallarken:

— Ooooff, of!.. diye içini çekti. Ayakkabısını boyatan adam:

— Ne o? Neye of çektin?

Diye sordu.

— Ben of çekmiyeyim de, kim çeksin, param vardı, işim vardı. Bak şimdi kundura boyacısıyım.

Biraz sonra kundurasını boyatan adam: — Oooff, of!..

Deyince, bu sefer boyacı sordu:

— Sen neye of çektin?

— Hiç... Bir zamanlar ben de senin gibi boyacı idim. Şimdi apartmanlarım var, param var.

KAVAL — ŞİŞHANE

Oğlum:

— Altı kaval, üstü Şişhane nedir baba? diye sordu.

Misaller getirerek anlatmağa çalıştım fakat ne dedimse bir türlü anlatamadım. Sonunda aklıma geldi:

— Meselâ «Tekel Vekili» dedim. Biri yeni, biri eski... birbirine uymayan iki kelime. İşte böyle uygunsuzluğa altı kaval üstün Şişhane derler.

Oğlum:

— Şimdi anladım baba, dedi, ama hangisi kaval, hangisi Şişhane?

— Eh, yüzümüzün akı ile bu işi de becerdik!.. (Suat Yalaz)

DUYULMUYOR

Günah çıkarma odasının perdesi arkasına geçince sağır olan papazın hikâyesini bilirsiniz. Papas, şarap mahzenindeki fıçıların boşaldığını farkedince zangocu günah çıkarma odasına sokmuş:

— Ey zangoç! Papasın şaraplarını kim çalooor? diye sormuş. Cevap yok.

— Kim çalooor?

Yine cevap yok. Perdeyi aralamış:

— Neye cevap vermoorsun?

— Papas efendi, sesin buradan duyulmooor... İnanmor isen, sen gel otur, ben sorayım.

Bu sefer zangoç papasa sormuş:

— Papas efendi!.. Zangocun karısıynan kim yatooor?

Papas perdeyi kaldırmış:

— Haklısın zangoç efendi; buradan ses duyulmoor!.. demiş.

Halk Partisi iktidarına, sesimizi duymuyor, sağır diye çatardık. Şimdi Halk Partisi, zangoçun yerine geçti. Ara sıra eski vaitler ne oldu? diye ,soracak oluyor. Ama cevap yok. Bazı koltuklar, günah çıkarma odasının perdesine benzer. O koltuk üstüne çıkan:

— Buradan ses duyulmoor!.. der.

Halk Partisi bile şu kadar sene oturduğu koltuktan inmeden o sesi duyamamıştı.

HARİTA

Ahlâk zabıtasının işini kolaylaştırmak için, şehrin ahlâk durumunu gösterir harita yapılmış. Haritada, genelevlerin, özelevlerin, bar ve meyhanelerin, genel kadınların toplandıkları lokanta ve gazinoların yerleri varmış. Bu yerler haritada belli olduktan sonra, ahlâk zabıtası ne yapacak? Bunu anlamak. Bu ahlâk haritaları, ahlâk zabıtası için değil, her halde turistler için rehber olacak... O zaman belki bir işe yarar.

Bir İstanbul Türküsü

(Memleketimize gelen Amerikalı kadın senatörle, bizim kadın mebusumuş Nazlı Tılabar uçakla Ankaraya giderlerken, uçağın döşemesi üstüne bağdaş kurup bezik oynamışlar).

Kadifeden kesesi,
Uçaktan gelir sesi .
Oturmuş bezik oynar,
Ciğerimin köşesi..

Aman yolla, Ankaraya yolla

Kadifeden eteği,
A gözümün bebeği!
Son kozunu oynarsın,
Gelirse maça beyi.

Aman yolla, Ankaraya yolla

Kadifeden korsası,
Yok Nazlı'mın tasası!
Yan yandır iki dam,
Hani bunun papazı?

Aman yolla, Ankaraya yolla

Kadifeden yastığı,
Elindedir fıstığı,
Görülmüş mü Nazlı'mın,
Yaş tahtaya bastığı?

Aman yolla, Ankaraya yolla

Kadifenin eziği
Nazlım bilir beziği.
Kafiye iyi düştü,
Tak parmağa yüzüğü.

Aman yolla, Ankaraya yolla

Kadifeden korsajı,
Uçak döner virajı.
Bağdaş kurmuş oturmuş
Yan devirmiş bagajı..

Aman yolla, Ankaraya yolla

GÜNÜN FIKRALARI

UĞURSUZLUK

Vaka New York'ta geçer.

Bir kadın, âşıkiyle yalnızken ansızın kocası apartımana döner.

— Çabuk saklan, şekerim...

— Ama nereye??

Bakınırlar, saklanmanın imkânı yok. Kadın pencereye koşar:

— Başka çare kalmadı. Pencereden şu aşağıki çıkıntıya bas ve eğil...

Sevgilinin gözleri dehşetle açılır:

— Ne diyorsun kuzum? On üçüncü katta olduğumuzu unuttun mu?

Kadın telâşla azarlar çocuğu:

— İn canım. Bırak şimdi böyle saçma şeylere inanmanın sırası değil...

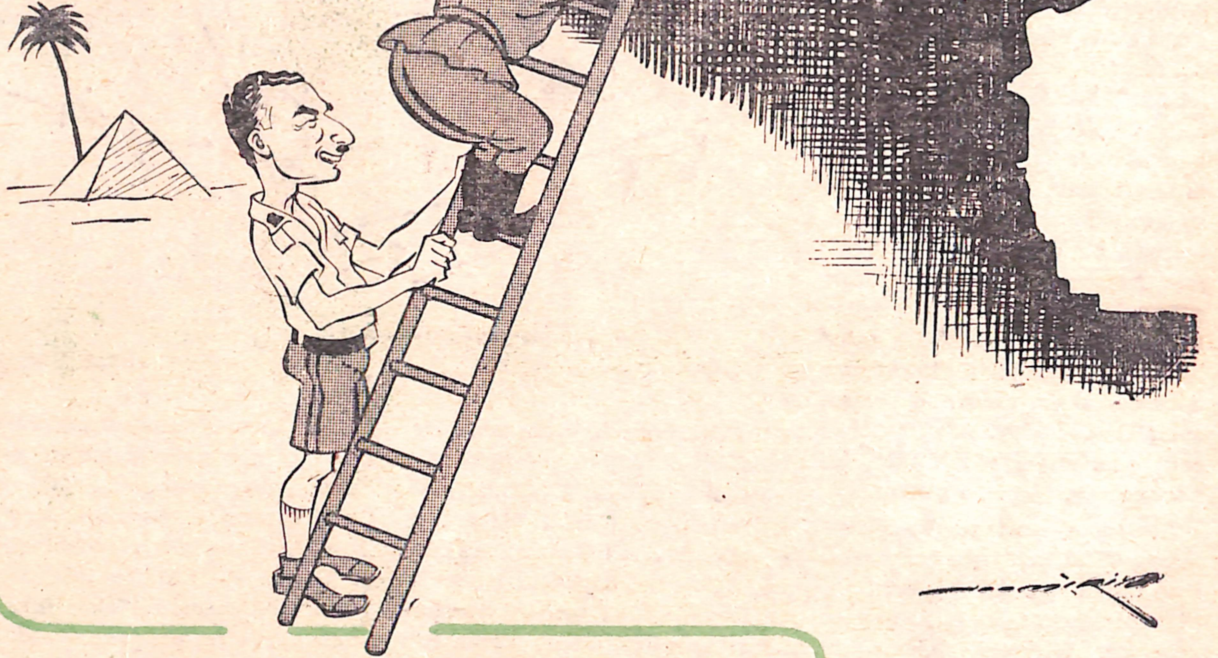
MUBALÂĞA

Beyoğlu caddesinin pek kalabalık ve sıkışık bir saatinde, aktör Suavi, karşı kaldırımdaki terzi Suavi'ye bağırdı:

— Nasıl geçtin o tarafa yahu?

Terzi Suavi başını salladı:

— Geçmedim ki... Ben o tarafta doğdum büyüdüm!..

Rus — Şükür kavuşturana!

TERFİ

Küçük bir memurdu. Çok içiyordu. Bir gün daire şefi, onu yanına çağırttı. Nasihat etti:

— Oğlum; dedi, gençsin. Bu yaşta bukadar içme. Hem sıhhatine zararlıdır, hem istikbaline. Bak, doğru dürüst çalışsan çabucak terfi edersin. Büro şefi olursun. Maaşın artar...

Genç, sessiz sadasız dinliyordu. Şef devam etti:

— Hattâ bilinmez, beş on seneye kadar müdür bile olursun...

Ayyaş memur isteksiz isteksiz gülümsedi:

— O kadar bekliyecek olduktan sonra efendim, diye cevap verdi, ben daha bu akşamdan kafayı çeker, umum müdür olurum!..

TESADÜF

Lokantada yemek yiyorlardı. Birden nihayetteki kapı açıldı, iki kadın konuşarak içeri girdiler. Yemektekilerden biri hayretle arkadaşına işaret etti:

— Amma tesadüf yahu... Gelenlere bak. Sağdaki karım, soldaki metresim. Nasıl da ahpaplık ediyorlar...

Öteki daha beter şaşırdı:

— Ne diyorsun yahu? Ben sana daha şaşılacak birşey söyliyeyim: o iki kadından soldaki benim karım, sağdaki de metresim!..

TECRÜBE

Genç kız evleniyordu. Vardığı adam, genç bir doktordu. Yakışıklıydı, paralıydı. Ama çok gençti. Doktorun ağabeysi de vardı. Kızın annesi, bir gün dayanamadı:

— Neclâ, dedi, keşke Nejad'la değil de, ağabeysiyle evlenseydin, ne iyi olurdu...

Neclâ hayretle sordu:

— Neden anne?

Annesi, gözleri uzaklara dalarak içini çekti:

— Neden olacak? O, daha tecrübeli...

YAZISIZ!...

(Suat Yalaz)

Bir Hikâye Kahramanı

İKİ hikâye yazmam lâzım. Gel de bu cümleyi, bu samimî itirafı, başta patronlar olmak üzere, elâleme kabul ettir bakalım. Öyle ya... Sanat iddiasındakiler şaşıp küçümseyecekler, söyleyecek sözü yoksa insan, nasıl hikâye yazarmış? diye... Bir takımı ise: Rezalettir bu, diyecek; ille hikâye yazmak için makineye kâğıd takılır mı?

Ama, gerçek işte! Bir değil, iki hikâye yazmam lâzım: Biri ciddî olacak, öbürü mizahî... Ciddî hikâye şu demek: Bir insan alacaksın, alelâde bir hâdisenin ortasında, sonra neticesi önceden kestirilebilen o hâdiseyi kördüğüm edeceksin, öyle ki, okuyucu aklını başına topladığı zaman hikâye bitmiş olacak. Mizahî hikâye ise şu demek: Sonu önceden kestirilemiyen bir olay düşünüp, az çok şaşırtıcı sonuca varmadan önce, sağa sola çatan sevimli sıfatlar kullanacaksın ele aldığın şahsı herkese elinden geldiği kadar maskara edeceksin. Cesaretin varsa, onun bunun aleyhinde bulunacak, cemiyetteki aksaklıkları iğneleyeceksin biçimine getirip.

Evet ama, iki tane kahraman lâzım. Ciddî hikâyeye bir kahraman düşünelim. Aşk hislerini yeni yeni duymağa başlamış bir genç kız. Gençleri ilgilendirsin diye de, tercihan bir üniversiteli. Ama o nesil için «aşk hisleri» oldukça bayatladı. Böyle yaparsak hikâyemizin kahramanı gülünç olacak. O halde, gelin, hayata balıklama atılan bir delikanlı, yahud çağını geçirmiş bir adam alalım. Ona bir meslek yakıştıralım, bütün ciddî yazılarda görülmeğe başlayan mütevazı mesleklerden biri olsun bu. Kunduracılık, terzilik gibi bir şey... Ama olmaz. Okuyucu benim saflığımla alay eder sonra. Bu mesleklerin tevazudan ne kadar uzak olduğunu ayağına papuç alan, yahud elbise ısmarlayan herkes bilir. Tahsildar olsun kahramanımız. Öyle ya, değişmez gelirli bir küçük memur. Nedir küçük memurun en büyük hayali? İkramiye. Felâketi? Açık vermek. Eğer ikramiye üzerinde durursam, netice neşeli, binaenaleyh mizahî olabilir. Bu işime gelmez. O halde, bizim tahsildar açık versin. Lâkin buna kim inanır? Yani hikâye olarak demek istiyorum. Buna benzer vak'alar sık sık görüldüğü için, olağan sayarlarsa, işin hikâyeliği nerede kalır? Vazgeçsem, yerine yeni bir adam bulmak lâzım... Adam... Buldum adamı: Bütün hayatını boşuna harcamış, fakat sonunda adam olamamış bir insanı ele almalıyım.

İsmi Mahmud. Hayır, değil Hiç bir Mahmud, tâ Gazneli Mahmuddanberi, kendini böyle bir hikâye kahramanı olarak bulmak istemez. Kendini, yani adını. Hayatta çoğumuz bir isimden başka neyiz başkaları için? Mahmudların sempatisini kaybetmek var bu işde. En doğrusu yabancı bir isim seçmek: Pavlo filân gibi bir şey. Bu memlekette her milletten adam var. Nihayet Saint Paul kabrinden kalkıp dava edecek değil ya....

Pavlo, bütün ıstırablarile yürüyordu. Istırab, dişlerini paçasına geçirmiş, gölge gibi peşinden geliyordu, diye başlasam... Olmaz. Gerçi paçasından dişlenmiş bir adam, bugünün sefalet edebiyatını yaratanlar için sevimli bir vak'a kahramanıdır. Fakat hikâyeme giriş tarzı biraz fazla modası geçmiş görünüyor bana. En iyisi bırakayım ciddî hikâye yazmayı da, mizah yolunu deneyeyim.

Uzağa gitmeğe hacet yok. Deminki şahıs, mükemmel gülünecek bir tiptir; çalışıp çabalayıp da ömrünü boşuna harcamış bir (affedersiniz) enayiye herkes güler. Öyle ya, elli sene akıntıya kürek çek sen; bunca devir değişsin, hâbeş, altı katlı bir apartımancığa sahip olama! Bir kenarında bir kaç yüz bin liracığı bulunmasın. Buna kim gülmez? Pavlo... Pavlo.. Artık Pavlo'ya hacet yok. Bir mizahî hikâyede isminin geçmesini, ne kadar gülünç duruma düşerlerse düşmüş olsunlar, kendine reklâm sayacak kafada ne mimar, avukat dostlarım var. Yazayım birinin adını... (Burasını söyledikten sonra, yazamam artık. İnsan hali bu, belli olmaz. Hikâye deyken kim anlayacak diye düşünür de, içyüzü açıklandıktan sonra horozlanacağı tutuverir..)

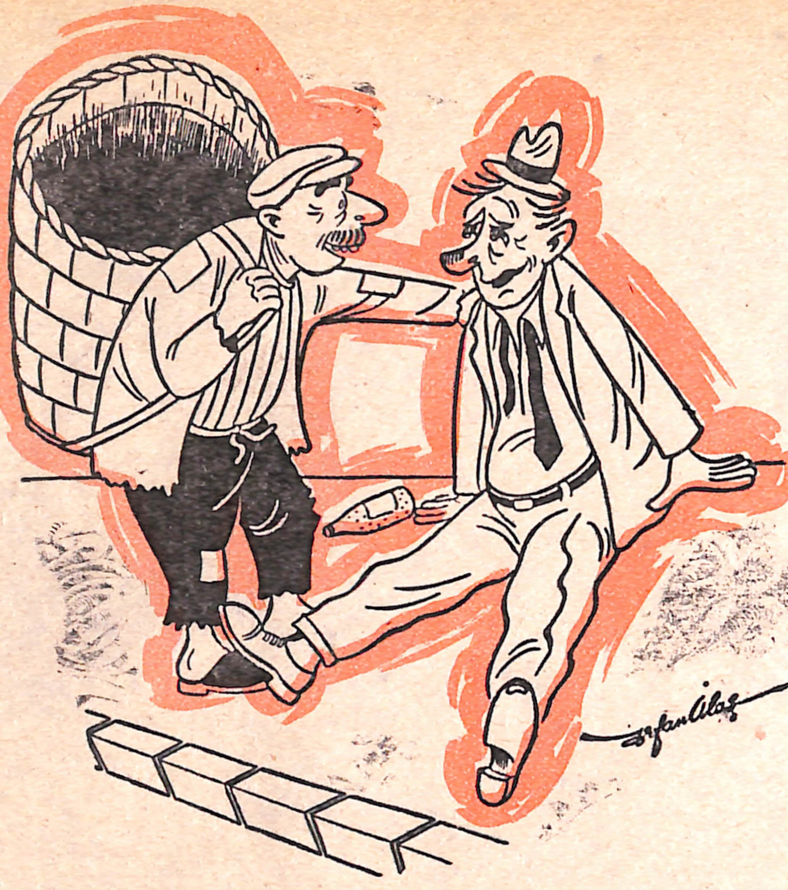
Mehmed oğlu Ahmed, yahud Ahmed oğlu Mehmed. İyi mi? Buyursun bütün Ahmedle Mehmed oğulları alınsınlar bakalım... İşte bu adam, adam olamamıştı. Bir türlü akıllanacağı da yoktu. Her türlü belâ gelir, onu bulurdu. Küçük bir memurdu zavallı. Bir tahsildardı. Öyle bir tahsildar ki, bütün tahsildarlar gibi, namuslu ve dürüst çalıştığı halde, bir basamak yukarı çıkamamıştı baremde. Çünkü, azıcık hesabı kıttı. İkide bir açık verirdi. Âmirleri, onun dürüstlüğünden zerre kadar ümit kesmemiş olduklarından, bu ufak tefek bütçe açıklarını kapamasına müsaade ederler, kötüye almazlardı kattiyen. Çünkü, kötü adam değildi o. Yüz binlerce lira geçerdi elinden. İsteseydi vurur vurgunu, gevşeğini bulursa üst kademeye para yedirir, sırra kadem basardı. Fakat bakın ne geldi başına Mehmedin, yahut Ahmedin..

Üzülmeyin, sevgili okuyucular, hiç bir şey gelmedi onun başına. Çünkü, sözüm meclisten dışarı, mizahî olsun diye okadar uğraştığım bu hikâyesi, görüyorsunuz, Ahmet oğlu Mehmedi âdeta bir dram kahramanı haline getirdi. Yarabbi, ciddî işlerimize gülmek, gülünecek işlerimize ağlamak gerekirse, zavallı hikâyeci milleti ne yapsın iki arada?

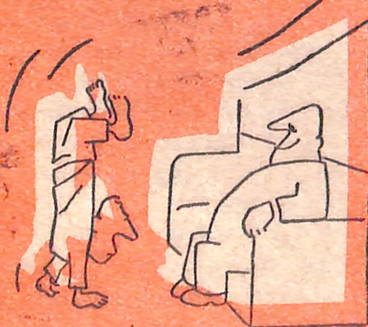
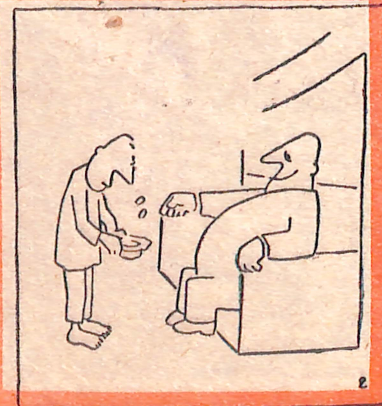
En iyisi, Mehmet'in yakasını rahat bırakmak. Saldım biçare tahsildarı. Nankör herif, bana teşekkür bile etmeden, eteklerini savura savura fırladı gitti. Ben de bu işi anlatan satırları idarehaneye getirdim.

Hayır, hikâye burada bitmiyor. İşin acıklı tarafı, bittiği yerde başlıyor. Ama, sevgili okuyucularım, siz maalesef, sonunu okuyamıyacaksınız. Şimdi, hikâye kahramanı ben oldum artık. Hikâyeyi de, kimbilir ne üslûpla, sekreter yazacak.

Zâhir Güvemli

— Dolmuş yapalım mı abi?..

(İrfan Ulaş)

YAZISIZ!..

(Tonguç)

RESİM TENKİDİ

ŞEKER Şükrü, mahalle arkadaşımdır. **Benden iki, üç** yaş da büyüktür ama, okumuşluğumuza verir «ağabey» der. Bizim semtte ona «Şeker Şükrü» derler. Sahiden şeker gibi çocuktur. İlk'ten sonra okuyamadı. Yani okula gitmedi. Yoksa, çoğu aydın geçinenlerden fazla okumuştur. Bir defa günde iki gazete okumazsa hasta olur. Zavallı okula gidemedi. Bunun acısını çıkarmak için vakit buldukça gezmez, tozmaz, okur. Mevsimine göre salata, marul, balık, portakal satar. İnanır mısınız, Sartre'ı, Camus'yü bile bilir. Tevfik Fikreti, Akif dilinden düşmez. Yalnız eskiler değil hani, Orhan Velinin, Melih Cevdetin de yabancısı değil dir. Bir kusuru var .o da eğer kusura_ kitapça konuşulmasını bilmez, argo konuşur, külhanbeyce giyinir. Geçen gün:

— Abi be, dedi, senden bir ricam var, ama beni sakın ayıplama! Yeni hikâyeler, şiirler çok hoşuma gidiyor. İlle velâkin resimden çakmıyorum abi... Kurbanın, olayım, bana şu dilden öğret be... Non figüratif mi ne zırıltı, aval aval bakıyorum, anlamıyorum bir şey...

Hatırını kıramadım. İlkin anlayabileceği resimlerden başlayayım dedim. Yavaş yavaş modernleri de gösterecektim.

Güzel Sanatlar Birliği ressamlarının hazır sergisi açılmışken, Şeker Şükrüyü oraya götürdüm. Salonda sırayla resimleri seyre başladık. Şükrünün nasıl konuştuğunu söylemiştim ya... O kendi özel dilile, her resmin önünde düşüncelerini söylemeğe başladı:

— Vay anasını!. Amma yapmış herif be!. Şu elmalara bak ulan!. «Ye beni!» diye bağırıyor yahu...

Bir natürmort önünde ressama hayranlığını anlatıyor:

— Yuff beee!. Vay köpoğlusu!. Ne yapmış yahu!. Aşkolsun! Karanfilleri git kokla...

Bir nü önündeyiz:

— Vay anasının canına!. Namussuz herif, nasıl yapmış bu resmi yahu? Karı canlı gibi be...

— Aman Şükrü, yavaş söyle biraz!. Duyarlarsa ayıb olur.

— Ne dedik yani... Takdir etmek de ayıb mı? Kendimi tutamıyorum be abi... Şu denize bak, ay da çıkmış... Çüş beee!. Olursa bu kadar olsun... Aşkolsun herifçioğluna... Şu kuşa bak!.. Vay imanım!.

Hergele döktürmüş be abi... Vay keratanın oğlu... Yûûûû!. Karını gördün mü? Canlı be!. Kari handiyse konuşacak... Ağzım açık kaldı. Ya şu manzaraya ne dersin?. E buna pes!. Vay namussuz! Vay babasının canına... Yaratmış herif!.

Baktım, başımız belâya girecek, Şükrüyü zorla çekip çıkardım.

Ressamlar, Şükrüyü dinleseler kim bilir, ne derlerdi ama, öyle sanırım ki, şimdiye kadar onları hiç kimse, Şeker Şükrünün heyecanile bu kadar içten takdir etmemiştir. Siz kelimelere değil, onlara verilen anlama bakın. Şükrü o günden sonra, ne zaman resimden lâf açılsa:

— Vay anasını...

Diye takdirlerine başlıyor. Korkumdan modernlerin sergilerine götüremiyorum. Herkes bilmez, onu küfür ediyor sanır.

Nükte

Cemal Tollu, Paristen yeni dönmüştü. Cemal Tollu ressamdı ve Güzel Sanatlar Akademisinde hocadır (Akademiyi Üniversiteleştiren kanun çıkarsa, tabiî o da profesör olacak). Fransızlar, lokantada şarabı küçük sürahilerle, iri bardaklarla verirler ve buna «balon» derler. Cemal'e bir gün şöyle bir hikâye anlattılar: Turistin biri Champs - Elysées'de bir lokantaya girmiş. «Garson» demiş, «bana bir balon...» Garson da alay olsun diye gökyüzüne bakmış bakmış, «Nerde efendim?» diye sormuş.

Cemal Tollu'nun pek hoşuna gitmişti bu hikâye. İstanbul'a dönünce Akademide Nurullah Berk'le Bedri Rahmi'ye, kendi başından geçmiş gibi anlatmağa başladı. Yalnız, küçük bir yanlışlık yaptı anlatırken:

— Çağırdım garsonu birader, bana bir şişe ver dedim adama. Hemen gökyüzüne baktı, baktı «Nerede efendim?» diye sormaz mı?

Buz gibi bir sükût. Cemal şaşırdı:

— Yahu, bu hikâyeyi bana anlattıkları zaman hepimiz gülmüştük halbuki...

Köye refah girdi!

Süper UKALÂ

Yazan: Ateş SİN

TANIYALI bir hafta olmuştu. Bir arkadaşla konuşa konuşa giderken geldi.

— Bir şey mi konuşuyorsunuz?

Diye sordu.

Arkadaşım:

— Evet!..

Diye kısa kesti.

O beni gösterdi:

— Bey, arkadaşınız mı?

— Arkadaşım tabii...

Onunla işte böyle tanıştık. O gün, kendisinden pek zor yakamızı kurtarabildik. Arkadaşıma sordum:

— Her şeyi soruşturan bu adam da kim?

— Bir şey sorsa iyi, insan cevap verir. Cıgara içerken görse «ne o cıgara mı içiyorsun?» oturseverken görse «ne oturuyor musun?»... İnsan deli olur. Sinir bir herif...

— Ne iş yapar?

— Bilmem... Herkesi tanır. İşi gücü adam tanıyıp, çıldırtmak...

— Adı ne?

— Buna «süper ukala» derler.

İşte «süper ukala» için bildiğim, bu kadarcıktı. Birgün köprüde, tam iskele üstündeyim, kalabalık arasında vapura girerken, kulağımın dibinde bir ses:

— Ne o, vapura mı giriyorsunuz?

Baktım süper ukala... İçimden:

— Kör müsün be herif!.. İşte görüyorsun ki vapura giriyorum!

Demek geçti. O beni kızdıracağına, ben onu kızdırayım dedim:

— Hayır vapura değil, tabuta giriyorum!..

Dedim, O, bunu şaka söylüyorum diye, sırıttı. Salona girerken yine sordu:

— Ne o, salonda mı oturacaksınız?

Kızmamağa karar verdiğim için:

— Bakalım, dedim, yanıma otur du. Bir şey sormasın diye hemen gazetemi çıkardım. Gazeteyi açar açmaz:

— Ne o, gazete mi okuyorsun?

Demez mi?

— Yok, dedim, ukala bir herife çattım da ona okuyorum.

O da benimde beraber gazeteye başını uzattı. Gazete de şöyle bir başlık vardı: «Palamut akını başladı»

— Palamut akını mı başlamış?

— Müsaade buyrun da, şu gazetemi okuyayım...

— Gazete okurken birisi konuşursa sinirlenir misiniz?

Hiddetle yerimden kalktım. Hemen güverteye fırladım. Hava da zehir gibi soğuk ama, şu sinir hulasasından kurtulmak için, zatürre olmağa bile razıyım.

— Ne o güverteye mi çıktınız?

Ay deli olacağım. Süper ukala yanımda bitmiş.

— Güverteye değil, cehennemin fırınarisine çıktım.

Aşağı indim, o da arkamdan. Vapurun helâsına girmekten başka kurtuluş yok.

— Ne o, helâya mı giriyorsunuz?

Hizmetçi — Bana ne zaman bir hizmetçi tutacaksın?..

(Yolâl İkiz)

Vapur Haydarpaşaya yanaşıyordu. Kadıköyüne, Haydarpaşadan bir dolmuşla gitmeğe karar verdim. Vapurdan çıkarken o arkamdan sesleniyordu:

— Ne o Haydarpaşaya mı çıkıyorsun?

Başımı çevirdim, cevap yerine dilimi çıkardım. Heriften çok şükür kurtulmuştum.

Dün sabah evden çıktım, işime gidiyorum. Süper ukala ile hapa hap karşılaşmıyayım mı?

— Ne o, evden mi çıktın?

— Hıı...

— İşe mi gidiyorsun?

— Hıı...

Saatime baktım. O da eğilip baktı.

— Saat sekiz buçuk mu?

Saati burnuna uzattım.

— Yahu, görüyorsun işte... bu da sorulur mu?

Adımlarımı hızlandırdım. Arkamı bırakmıyor. Koşmağa başladım.

— Ne geç mi kaldın? Koşuyor musun?

Bir dolmuşta tek kişilik yer vardı. Kendimi içine zor attım. O dışarda soruyordu:

— Ne o, dolmuşa mı biniyorsun?

Yazıhaneye geldim. Tam iki satır yazarken kapı açıldı. Karşımda o...

— Ne o, yazı mı yazıyorsun?

— Evet... vasiyetimi yazıyorum.

Bazı ukalaların münasebetsiz sorularından kurtulmak için, canıma kıymağa karar verdim de...

— Hakikaten öyle, bazı öyle münasebetsizler var ki...

Diye başladı. Artık dayanamadım, bir anda terbiye, edep, nezaket, hepsini unuttum:

— Ulan!. diye açtım ağzımı, elime ne geçtiyse kafasına indirmeğe başladım. Ondan sonrasını hatırlamıyorum.

Üç ay sonra cezaevinden çıkıyordum. Tam kapıda, yüzü gözü sargılar içinde, bir adam yanıma sokuldu:

— Ne o, hapishaneden mi çıkıyorsun? dedi.

— İşte bugünkü çeşitlerimiz... Solda balıklar, ortada etler, bunlar da tatlılarımız!..

(Uğur Köseahmetoğlu)

RESİM TENKİDİ

ŞEKER Şükrü, mahalle arkadlşımdır. **Benden iki, üç** yaş da büyüktür ama, okumuşluğumuza verir «ağabey» der. Bizim semtte ona «Şeker Şükrü» derler. Sahiden şeker gibi çocuktur. İlk'ten sonra okuyamadı. Yani okula gitmedi. Yoksa, çoğu aydın geçinenlerden fazla okumuştur. Bir defa günde iki gazete okumazsa hasta olur. Zavallı okula gidemedi. Bunun acısını çıkarmak için vakit buldukça gezmez, tozmaz, okur. Mevsimine göre salata, marul, balık, portakal satar. İnanır mısınız, Sartre'ı, Camus'yü bile bilir. Tevfik Fikreti, Akif dilinden düşmez. Yalnız eskiler değil hani, Orhan Velinin, Melih Cevdetin de yabancısı değildir. Bir kusuru var -o da eğer kusura kitapça konuşulmasını bilmez, argo konuşur, külhanbeyce giyinir. Geçen gün:

— Abi be, dedi, senden bir ricam var, ama beni sakın ayıplama! Yeni hikâyeler, şiirler çok hoşuma gidiyor. İlle velâkin resimden çakmıyorum abi... Kurbanın, olayım, bana şu dilden öğret be... Non figüratif mi ne zırıltı, aval aval bakıyorum, anlamıyorum bir şey...

Hatırını kıramadım. İlkin anlayabileceği resimlerden başlayayım dedim. Yavaş yavaş modernleri de gösterecektim.

Güzel Sanatlar Birliği ressamlarının hazır sergisi açılmışken, Şeker Şükrüyü oraya götürdüm. Salonda sırayla resimleri seyre başladık. Şükrünün nasıl konuştuğunu söylemiştim ya... O kendi özel dilile, her resmin önünde düşüncelerini söylemeğe başladı:

— Vay anasını!. Amma yapmış herif be!. Şu elmalara bak ulan!. «Ye beni!» diye bağırıyor yahu...

Bir natürmort önünde ressama hayranlığını anlatıyor:

— Yuff beee!. Vay köpoğlusu!. Ne yapmış yahu!. Aşkolsun! Karanfilleri git kokla...

Bir nü önündeyiz:

— Vay anasının canına!. Namussuz herif, nasıl yapmış bu resmi yahu? Karı canlı gibi be...

— Aman Şükrü, yavaş söyle biraz!. Duyarlarsa ayıb olur.

— Ne dedik yani... Takdir etmek de ayıb mı? Kendimi tutamıyorum be abi... Şu denize bak, ay da çıkmış... Çüş beee!. Olursa bu kadar olsun... Aşkolsun herifçioğluna... Şu kuşa bak!.. Vay imanım!.

Hergele döktürmüş be abi... Vay keratanın oğlu... Yûûûû!. Kadını gördün mü? Canlı be!. Kari handiyse konuşacak... Ağzım açık kaldı. Ya şu manzaraya ne dersin?. E buna pes!. Vay namussuz! Vay babasının canına... Yaratmış herif!.

Baktım, başımız belâya girecek, Şükrüyü zorla çekip çıkardım.

Ressamlar, Şükrüyü dinleseler kim bilir, ne derlerdi ama, öyle sanırım ki, şimdiye kadar onları hiç kimse, Şeker Şükrünün heyecanile bu kadar içten takdir etmemiştir. Siz kelimelere değil, onlara verilen anlama bakın. Şükrü o günden sonra, ne zaman resimden lâf açılsa:

— Vay anasını...

Diye takdirlerine başlıyor. Korkumdan modernlerin sergilerine götüremiyorum. Herkes bilmez, onu küfür ediyor sanır.

Nükte

Cemal Tollu, Paristen yeni dönmüştü. Cemal Tollu ressamdı ve Güzel Sanatlar Akademisinde hocadır (Akademiyi Üniversiteleştiren kanun çıkarsa, tabiî o da profesör olacak). Fransızlar, lokantada şarabı küçük sürahilerle, iri bardaklarla verirler ve buna «balon» derler. Cemal'e bir gün şöyle bir hikâye anlattılar: Turistin biri Champs - Elysées'de bir lokantaya girmiş. «Garson» demiş, «bana bir balon...» Garson da alay olsun diye gökyüzüne bakmış bakmış, «Nerde efendim?» diye sormuş.

Cemal Tollu'nun pek hoşuna gitmişti bu hikâye. İstanbul'a dönünce Akademide Nurullah Berk'le Bedri Rahmi'ye, kendi başından geçmiş gibi anlatmağa başladı. Yalnız, küçük bir yanlışlık yaptı anlatırken:

— Çağırdım garsonu birader, bana bir şişe ver dedim adama. Hemen gökyüzüne baktı, baktı «Nerede efendim?» diye sormaz mı?

Buz gibi bir sükût. Cemal şaşırdı:

— Yahu, bu hikâyeyi bana anlattıkları zaman hepimiz gülmüştük halbuki...

Köye refah girdi!

NELER HOŞUMA GİDER?

★ Bir adamdan tam dayak yiyeceğim sırada rüyadan uyanıvermek.

★ Ceplerimde sigara parası ararken, her nasılsa bir kenara sıkışmış kalmış bir iki buçuk liralık bulmak.

★ Kaybettiğim bir şeyi, saatlerce aradıktan sonra cebimde bulmak.

★ Her kovaladıkça, burnumun üstüne konmakta inat eden sineği yakalamak için, şişeleri, vazoları, hokkaları kırdıktan sonra yorgunluktan yere baygın düşünce, sineği yine burnumun üstünde görmek.

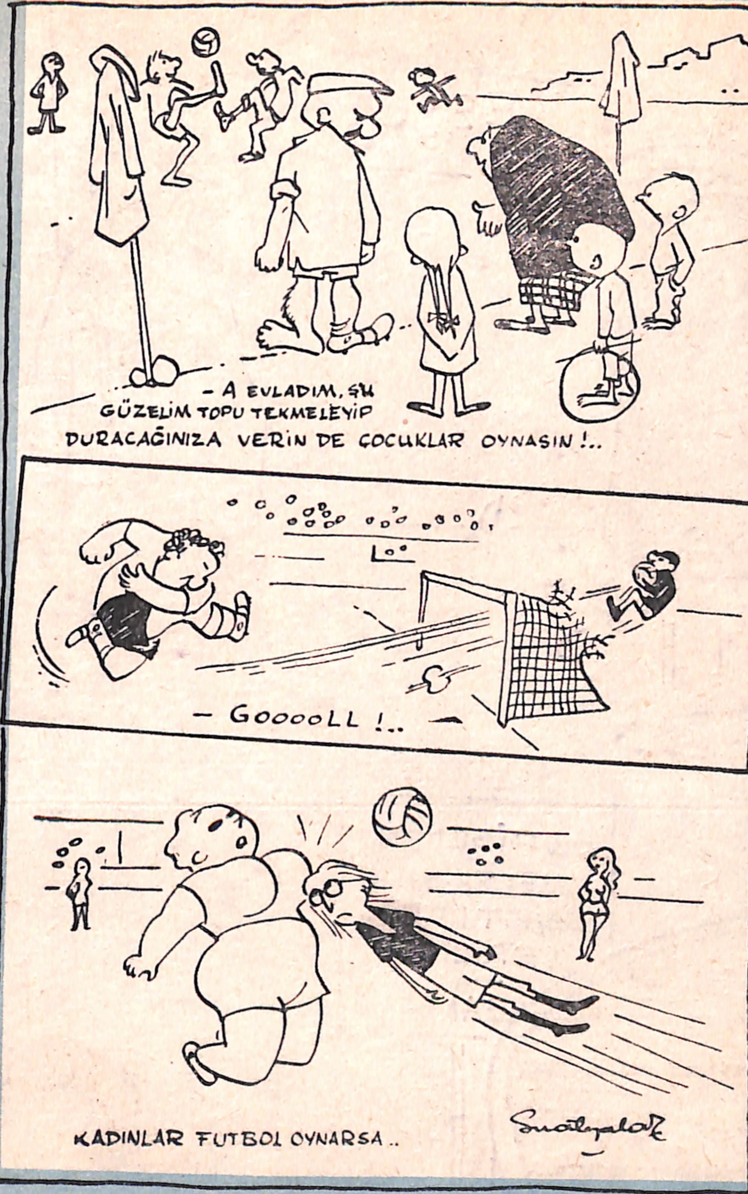
★ Otobüste, önümde estetiği yerinde bir vücut varken, şoförün birden fren yapması.

★ Şişirdiğim ve beğenilmiyeceğinden korktuğum bir yazı için «Aman pek hoş, döktürmüşsün» demeleri.

★ Borç para istemek için gittiğim bir arkadaşın acıklı halini görünce, cebimdekileri de verip, eve yayan dönmek.

★ Tuvaletlerini, cicilerini göstermek için konsere gelenlerin, çalınan kısım bitti zanne derek alkışlamalarından sonra müziğin yine devam etmesi ve alkışlıyan ellerine yana düşmesi..

★ Resim sergilerinde mutlaka ukalâlık etmek, bilgiç görünmek için, «sarı iyi oturmuş» «ifade kuvveti» gibi lâf olsun diye lâf edenlerin enayilikleri.

NELER HOŞUMA GİTMEZ?

★ Pek hoşuma giden bir fıkrayı, bir toplulukta anlatırken, sözün yarısında dinleyenlerin yüzlerinden, hepsinin de anlattığım fıkrayı bildiklerini öğrenmek.

★ Bir hikâye, bir fıkra anlatırken her lâfın başı «neyse uzatmıyalım» diye lâfı uzatanlar.

★ Duracak ve sanki sizi alacak mış gibi, yavaşlayıp, arkasından bir hayli koşturduktan sonra şoförün birden gaza basıp arabayı sürmesi.

★ Nezle olduğum zaman, gittiğim bir ziyafette, elimi cebime atınca, mendili evde unuttuğumun farkına varmak.

★ Yağmur, yahut güneş altında randevuya gelecek kadını saatlerce bekledikten sonra, küfrederek eve gidince, def terden, randevunun bir gün ev vel olduğunu öğrenmek.

★ Dansa kaldırmak için nişan aldığım kadını, caz başlar başlamaz, tam ayağa kalkınca, başkalarının her seferinde ben den açıkgöz davranıp dansa kaldırmaları.

★ Yetişmek için kan ter için de, nefes nefese vapura koşup da, tarifenin değiştiğini öğren mek, iki saat sonra kalkacak vapuru beklemek.

★ Kaybettiğim bir şeyi arar ken, ne aradığımı unutmak.

HAFIZA

Adam, ihtiyar doktora kendini baktırmağa gelmişti. Doktor alel usul sordu:

— Sizi daha önce muayene etmiş miydim?

Hastanın gözleri parladı:

— Yaşayın doktor. Amma hafızanız var hani... Evet, etmiştiniz: kızamık çıkardığım zaman...

GÜZEL ŞEYLER

Hediye alacaktı Hikmet Karabey, yeni sevgilisine. Bir mücevherciye girdi. Tezgâhtar kız, pek «çıtı pıtı» bir şeydi. Hikmet sordu:

— Neleriniz var şöyle güzel, görebilir miyim?

Deyince kızın kaşları çatıldı:

— Terbiyesiz herif! dedi. Hakarete ne lüzum var. Görmüyor musun?

BARUT HİKÂYESİ

Galip San, geç vakit eve dönüyordu. Yakışıklı delikanlıdır, malûm ya... Ama iyi bir aile reisidir de. Üstelik, zekâsına diyecek yoktur hani. Beyoğlunda geç vakit eve dönmek ne demektir, bilirsiniz belki. Dilberlerden biri yanına sokuldu:

— Yavvvrrrummmm, dedi, beni eve kadar götürsene?

Galip, tatlı tatlı gülümsedi:

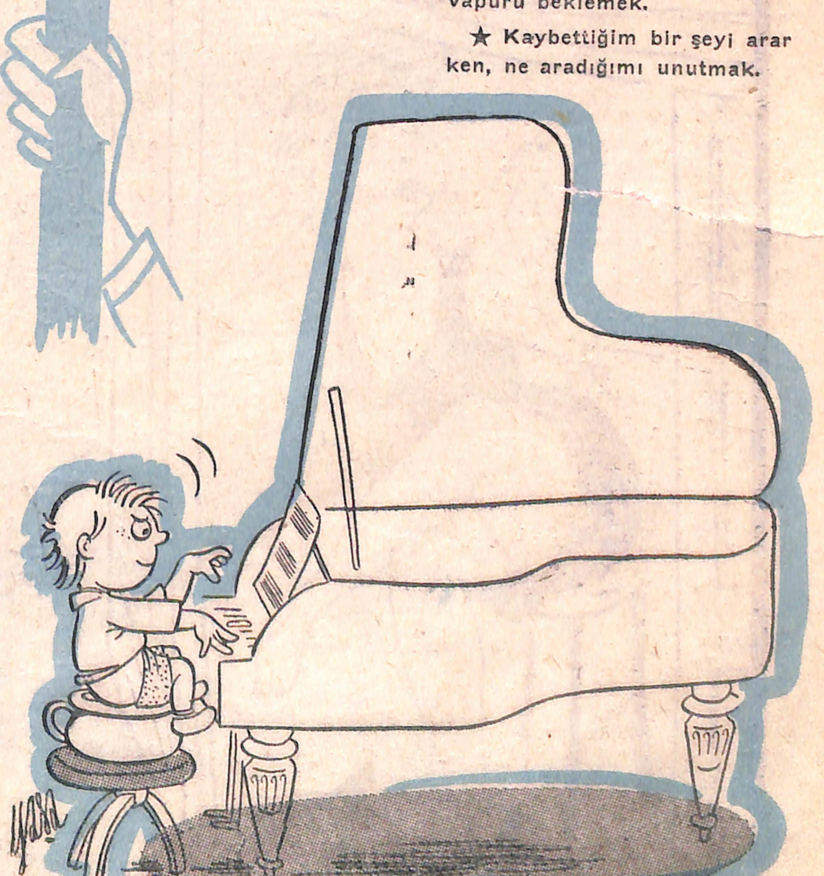
— Hayhay hamfendi... Götürürdüm ama, üç sebepten bunu yapamıyacağım...

— Ya, neymiş o sebepler? Belki hallederiz hayatım...

— Evvelâ, meteliğim yok...

Kadın, Galib'i hakaretle bir süzdü:

— Zahmet etme evlâdım, dedi, öteki sebepleri saymağa hacet yok!..

HARİKA ÇOCUK!..

(Yaşa Gazi)

BURYA SU töken

~~ESEKTİR~~

ESSEKTİR

VETANDAS

ŞEHİRİ

KİRLE-

TME.

ist. Bld.

BU GİSEDEN

GELECEK YILIN

BİLETLERİ

VERİLİR

SEANSLAR

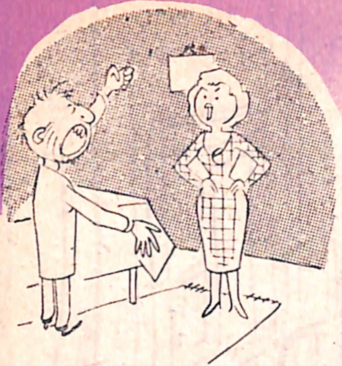
Suat Yalaz

(Suat Yalaz)

Baloya Gidiyoruz!

Yazan :
Yazmış

— Sen kendine gel!.. Ben, senin üstünde öyle öksüz çocuklar gibi kiralık smokinle baloya gidemem.

— Muazzezcim, yavrum, bir gece için sekiz yüz lira verip smokin mi yaptırayım?

İnsaf et...

—Neden bir gece için olsun?. Tuvalet mi bu?

Her baloda giyersin...

— Hayatım, gardolapta (!) üç smokin, iki fırak, bir bonjur var. Hiç biri olmuyor işte... En son yaptıralı bir sene bile olmadı...

— Kim diyor sana yiyip yiyip te danalar gibi şiş diye...

— Aaaa... Ama çok oluyorsun artık... İpsiz, sapsız herifleri arkadaşım diye eve alırsın, sesimi çıkarmam. O Tozkoparan takımının santraforu olacak Kâmil denen aygır, gece demez gündüz demez, vakitli vakitsiz eve girer çıkar, göz yumarım. Hepsine peki, eyvallah... Ama, dana denilmesine artık tahammül edemem.

— Affedersin kocacığım, hakkın var. Ağzımdan kaçtı. Öküz diyecektim, yanlışlıkla dana dedim

— Ama Muazzez, bu kadarı fazla...

Hem de yüzüme karşı...

— Üzülme şekerim, arkandan da söylerim,

— Anlamıyorum, sen bana nasıl olur da öküz, dersin?

— Sen ne demiye Kâmil'e aygır diyorsun?

— Önce sen bana dana dedin, ben de sinirden ne dediğimi biliyor muyum?.. Hırsımı ondan aldım işte...

— Ben derim... Ben kadınım. Kadına hürmet denilen şeyi bilmezsin ki... N'oolacak, insan senin gibi dağdan iner de, çürük elmaları sata sata zengin olursa, böyle olur işte...

— Sonradan görme!.. Belki adam ederim, diye evlendim. Hem sen evlenmeden önce, ayaklarıma kapanıp «görürsün, sâyende yontulacağım!» diye yemin billah etmedin miydi?

— Ettimse ettim... Daha ne kadar yontulacakmışım... Yılbaşındaki kumarda kırkbini verirken gözümü bile kırpmadım. Hadi beni söyletme... Hastayım diye beni odana almadın, ben sanki bilmiyor muyum?

Adamı eşek yerine koyuyorsunz.

— Ne münasebet!.. Eşeği adam yerine koydum, böyle oldu. Hem söyle bakayım, sen ne demiye benim erkek arkadaşlarıma karışıyorsun?.. Koca isen kocalığını bil... Yatak odama gireni çıkanı gözetlemeğe hakkın yok. Anladın mı? Sanki kocalık vazifesini bezim yerine getiriyormuş da, bir de kürek kadar dil...

— Vazifemi yapamıyorsam, yapmağa gayret ediyorum, iyi niyetim var ya, sen ona bak!..

— Birazcık ta kötü niyetin olsa keşki...

— Daha nasıl kocalık yapmalı bilmem ki... Ben o üstübeygir'i (Studbaker) istemem, kadillak al dersin, peki... On bin kürk, peki.. iki bin tuvalet peki... O şoförlerin ağzı kokuyor, değiştir dersin, peki... Bunlar kocalık değil mi? Daha ne yapayım? Elimden gelen bu...

— Ay onları da mı yapmıyacaktın? Ne diye aldın beni?.. Ama hep kabahat benim. Herkes bana «Kız Muazzez, o heriflen sen yapamazsın, o bunağın biri, içi geçmiş!..» dedi. Nah kafa!.. yir misinde taze oğlanları bırak...

— Canım sana bir şey diyen var mı Muazzezciğim? Sinirlenme yavrum. Alt tarafı sekiz yüz değil mi? Verir yaptırırım bir smokin daha... Ama ben diyorum ki, nasıl olsa gelecek baloya dar gelecek... ya eski smokinlerden birini genişletelim, ya da, bir gece için değil mi, kiralık alıvereyim..

— Ay şimdi bayılıcıiim... Cimri!.. Pinti!.. mıh etti herif!.. Ben gidiyorum. Ne halin varsa gör!..

— Yavrum, karıcım, Muazzez!. Kızma şekerim... Gece gelecek misin?

— Gelirim gelmem... Senin üstüne vazife değil...

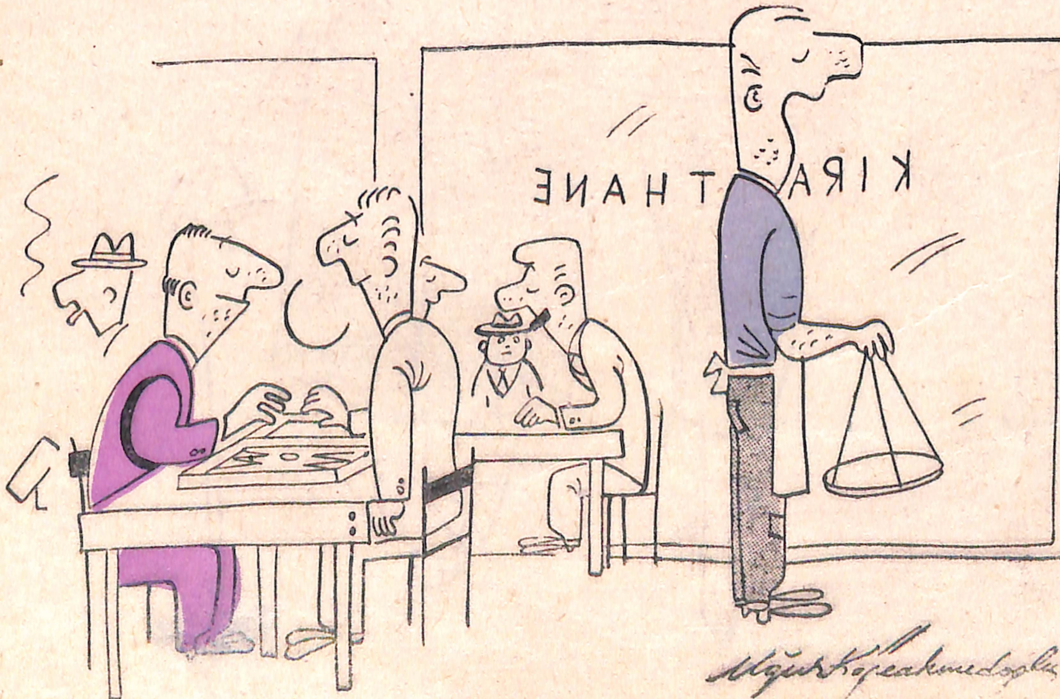
— Peki canım, peki hayatım, peki...

— Dünya piyano çalma rekoru kırılmış....
— Kimbilir nekadar büyük bir piyanoydu?!..

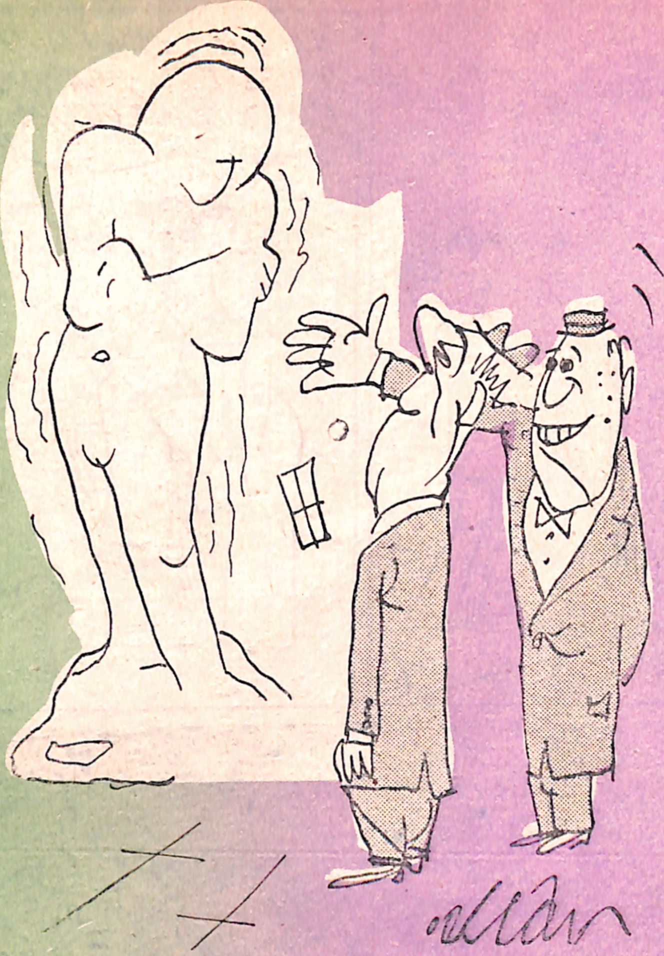
(Nehar Tüblek)

İzmirde şeker yokluğundan kahveciler şeker yerine üzüm kullanıyorlar. (Gazetelerden)

— Üzümlü biliiiir!..

(Uğur Köseahmetoğlu)

— Üşüyen adam heykeli!..

— Daha ne fedakârlık istiyorsunuz?.. Sizin için karımı boşıyacağım... Metresimden ayrılacağım... Hattâ arkadaşınız Ayten'e nişan yüzüğümü iade edeceğim!..

(Orhan Enez)

BİR sevgilim vardı, vardı değil var... Ama «var idi» demek daha yerinde. Bir bakıma da var sayılır ya... Daha doğrusu, hem vardı, hem de var. Böyle bir sevgili işte... Beni çok sever. Neyimi, neremi sever, bilmem. Beni sevdiğine göre, hem zevk sahibi, hem de akıllı demektir. Bana gelince, öl dese ölürüm. Siz benim yerimde olsanız, tatlı canınızı, böyle bir sevgili yoluna kurban etmez misiniz?

Sevgilim der ki:

— Sen benim kanıma işlemişsin, damarlarımda dolaşıyorsun, beynime girmişsin. Bütün ruhumu, varlığımı kaplamışsın. Her nereye baksam seni görüyorum. Her şeyde sen varsın!..

Ağzım kulaklarıma varır. Tükürük bezleri gayrete gelir. Sevincimden gözlerim şaşılaşır, önüme bakarım. O devam eder:

Hatıralarda Yaşayan Sevgili

Yazan: Âşık Aşkî

— Dün bir arkadaşla sinemaya gittik. Yanımda sen yoksun diye, filmden zevk almadım.

Ertesi gün buluşunca:

— Âh, âh, der, her yerde seni görüyorum.

Bu gün bir ziyafette idim. Yediklerim hep dizim dizim boğazıma dizildi.

Bir başka karşılaşmamızda:

— Bugün kulakların çınladı mı? diye sorar, bir arkadaş tiyatroya götürmüştü, hep seni andım. Piyesten hiç zevk almadım.

Konsere gider, beni düşünür, gezer tozar, her gittiği yerde beni görür.

Bir akşam elime bir demet ot tutuşturdu:

— Otomobille Boğaza gittik... Akşama kadar eğlendik. İnan ki, hiç aklımdan çıkmadın. O kırda yayılmış hayvanları, kuzuları, koyunları, öküzleri, eşekleri gördükçe, hep seni hatırladım. Bu otları ordan kopardım, sana getirdim.

Bir sabah evine gittim. Çok yorgundu:

— Dün gece balodaydım, dedi, öyle içtik, öyle içtik ki, sabaha kadar dans ettik... Hep seni düşündüm. Şimdi yanımda olsaydı, dedim. Sensiz hiç bir şeyin mânası yok.

Görüyorsunuz ya, ben ne kadar mes'ut bir zavallıyım.

Biliyorum, sevgilim bir gün evlenecek. O zaman da bana:

— Dün gece evlendim, ama sen olmayınca tadı çıkmıyor, hep seni andım!.. Her şeyde sen varsın!.. diyecek.

Şu insanoğlu nankör mahlûk vesselâm. Sevilmenin bile bu kadarı bana fazla geliyor. Bilmem ki, siz ne dersiniz?

YENİ NEŞRİYAT

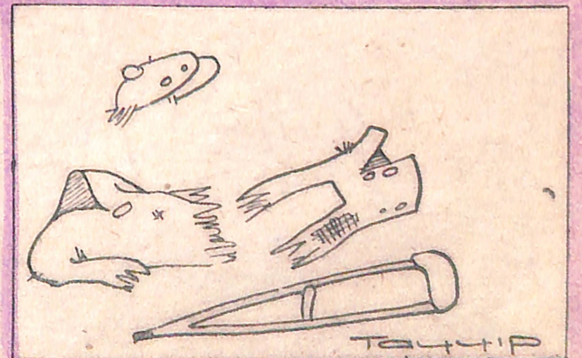
«HUKUKUMUZDA GANDİ»

Değerli bilginlerimizden ve yumuşak muhaliflerimizden Profesör Nihat Erim tarafından, uzun ve yorucu bir dinlenmeden sonra hazırlanan «Hukukumuzda Gandi» isimli ilmî masalın ilk cildi çıkmıştır. Bilhassa ameliyat sırasında uyuşturucu madde olarak büyük faydası görülen bu eserde şu bölümler vardır:

«Hak, hık, huk, hukuk ve guguk» «Gandi, şal ve hürriyet arasındaki sıkı fıkılık»

Bu mühim eseri, bütün işi olmayanlara ve uykusu kaçanlara hararetle tavsiye ederiz.

ÇALIŞMA.. ÂLETLERİ

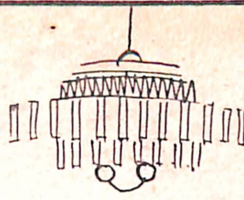
(Tayyip)

Bekarlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALIH TEKCAN

ÇIZEN : YALÇIN ÇETİN

NASIL OLMUŞ ROP DÖ ŞANIBR'IN... YAKIŞTI Dİ Mİ? BAYAĞI ADAMA DÖNDÜN. TAM BEŞ YÜZ LİRA SAYDIM ONA. PİCAMALARIN DA HALİS İPEK YÜZ LİRA DA ONA VERDİM. BAK, OTUZ BİNLİRALIK AVİZENİN ALTINDA BİRŞEYE BENZİYORSUN

66

MUHTEREM ZEVCEM İCLÂL HANIMEFENDİ!.. SAYENDE ADAM KILIĞINA GİRDİM

67

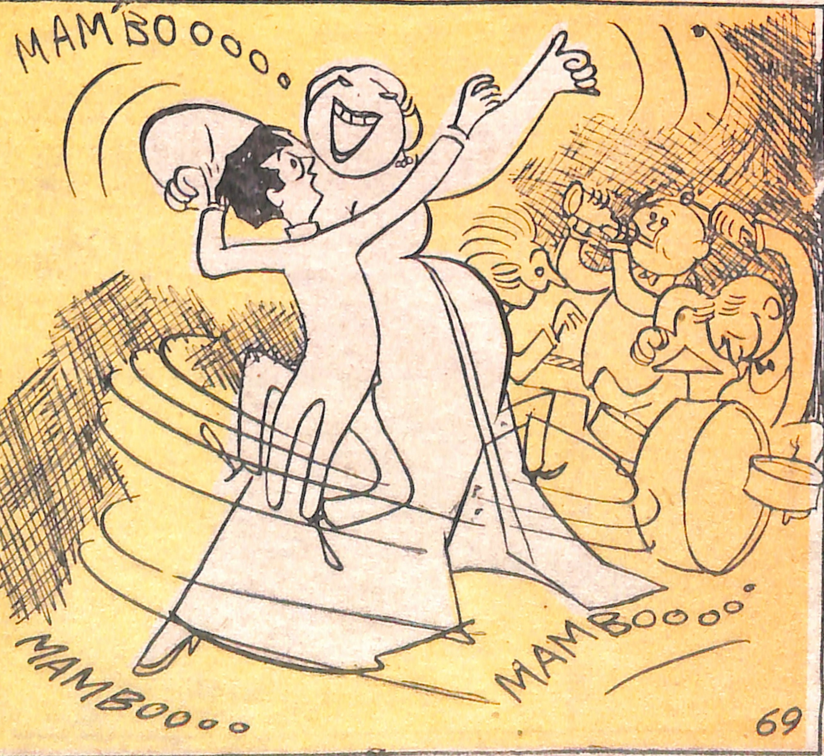
GÖRDÜN MÜ SALİH ?.. SENİ İNSAN ARASINA SOKTUM. EĞLEN, DANS ET... AMA BENDEN BAŞKASINA YAN GÖZLE BAKARSAN, GÖZÜNÜ ÇIKARIRIM

DÜNYA VARMIŞ BE! HAYATIN TADINI ALMAĞA BAŞLADIM

İCLÂL KENDİSİNE YENİ BİR KOCA SATIN ALMIŞ

BU İCLÂL DE ÖYLE PARAYLAN PULLAN ÇEKİLİR, YENİR YUTULUR ŞEY DEĞİLDİR YANİ ZAVALLI DELİKANLI...

68

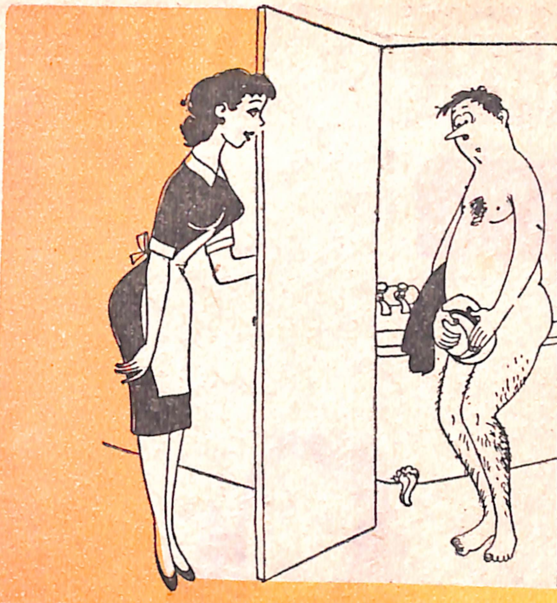

(Devamı var)

YAZISIZ!..

— Rica ederim, şapkanızı giyiniz!..

— Fransız —

— Şemsiyemi tamire verdim de!..

— Fransız —

ALMAN MİZAHINDAN BİR HİKÂYE

Az Tamah!..

LESTER von Litterman, ailesini terkedip de hayat macerasına tek başına atılmağa karar verdiği zaman, o vakte kadar öğrendiklerini bir yokladı. Evet, daha doktor değildi. O halde ancak bir profesör olabilirdi.. Öğretmen olacaktı sizin anlıyacağınız.

Buna karar verince, çocukluk arkadaşlarından, ve kendisine nazaran iki yıl daha tecrübeli bir öğretmeni ziyaret edip meslek tecrübelerine ait bazı şeyler dinlemenin faydalı olacağını düşündü. Litterman, metodlu çalışmayı severdi, her Alman genci gibi...

Lichtenstrasse'deki eski binaya gelince, Karl'in ne kadar şaşıracağını tasarladı. Şöyle böyle beş sene var ki, görüşmemişlerdi. Yalnız, arasıra o Karl'a mektup yazar, Karl da, lüzum gördükçe kendisine cevap verirdi.

Nitekim, tahmin ettiği oldu, Litterman'ın. Karl, fena halde şaşırdı onunla karşılaşınca.

— Nerden çıktın Litterman? Ben seni Berlin'den gittin zannediyordum.

— Sadece doğudan batıya geçtim. Doğu Berlin'de hayat dayanılır gibi değil. Evden ayrıldım...

Yukarı çıktılar. Karşılıklı oturup konuşmağa başladılar. Litterman, ziyaret sebebini açıkladı:

— Öğretmen olmağı aklıma koydum, dedi. Sen bana nazaran bu sahada tecrübeli sayılırsın. Eski bir öğretmensin ne de olsa...

Karl, kendini tutamayıp güldü:

— Öyle sayılırdım...

— «Dım» ne demek kuzum? Şimdi değil misin?

— Hayır.

— Ne zamandanberi?

— Beş aydanberi...

— Neden istifa ettin? Daha kârlı bir iş mi buldun?

— Henüz iş bile bulamadım. Ama istifa da etmiş değilim...

— Anlamıyorum...

— Anlamıyacak bir şey yok bunda. Beni meslekte kullanılmamak üzere ihraç ettiler...

—Allah Allah... Pek şaştım buna Karl. Ne münasebet?

— Ben de bir münasebet görmüyorum senin gibi. Ama bu hükûmete yaranmak kabil değil!

— Yani?

— Öğretmen olduğum için, vazife icabı yaptığım bazı şeyler suç mahiyetinde görüldü ve ben kapı dışarı edildim. Sana da tavsiyem olsun, şayet bu işe girersen, katiyen onu, bunu dinleme. Aklının erdiği şekilde hareket et...

— Pek merak ettim Karl.. Ne yaptın?

— Hiç. Vazife tashih ettim. Çocukları da deneysel şekilde vazife tashih ettirerek yanlışı başkasında görme, kendilerinde de görme alışkanlığı edinme yoluna sevkettim...

— Dur canım, biraz karıştı bu iş. Ne yaptın ne yaptın?

— Bizim öğretim usulü kitapları şöyle der: çocuk bir kelimenin yanlış olduğunu bilirse onu tekrarlamaz. Ama kelimenin yanlış olduğunu bilmek için, bizzat bu yanlışı yapmalıdır. Yahut yapılmış bir yanlışı kendi bulup meydana çıkarmalıdır. Meselâ başkasının kâğıdında bu yanlışları bulmağa başlayan çocuk, kendi yazdığı zaman, artık öğrendiği için hataya düşmez...

— Ey?

— Eysi bu işte. Ben de bir sınıftan topladığım vazifeleri başka sınıfa verip düzelttirmek istedim. Önceleri bu iyi gidiyordu. Hem çocuklar yanlış bulmayı öğreniyorlardı, hem ben vazife tashih etmek belâsından kurtuluyordum. Ama bir seferinde...

— Ne oldu?

— Ne olacak... Vazifeleri tashih edecek sınıfın çocukları, her kâğıda kendiliklerinden «eşek», köpek, hayvan» ve daha beter küfürler yazıp geri vermişler. Ben tabii farkında değilim. Kâğıtları olduğu gibi asıl sahiplerine iade ettim. Onlar da Her Direktora götürmüşler...

— Sonra?

— Sonra... Kendimi birdenbire sokakta buldum... Nasıl? Yine öğretmen olmak istiyor musun?

— Albert Spitz —

— Havadiiiis!.. Şu baskınını yazıyor!..

— İngiliz —

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Kuvvet Kadındadır

Yazan: İbrahim Alâettin GÖVSA

KALIP, kıyafet erkekte, fakat kuvvet kadındadır. Boyundan, eninden üç beş kadını bol bol çıkarabileceğiniz heykel gibi, fil gibi, dev gibi erkekler vardır ki, kadının, fakat tam mânasile önünde cılız bir çocuk gibi küçülmiye mahkûmdurlar. Heybet erkekte, kuvvet kadındadır.

Bazularına anka yumurtası mömülmüş kaya parçası iriliğinde, çetin suratlı erkeğin nasibi daima kadının, fakat tam mânasile kadının karşısında yumuşak tüylü bir tavşana dönmek değil midir? Dehşet erkekte olsa bile kuvvet yine kadındadır.

Aslan yelesi halindeki sakalının her tutamına bir kadın asabilirsiniz. Fakat o mükellef sakalla çerçevelenen bu muhteşem surata bir gün penbe tırnaklı minimini ve güzel bir elin şimşek gibi bir tokatla inmesi çok mümkündür ve bu sefer hayret erkekte ve kuvvet kadındadır!...

Erkek, hâkimiyet kazanmak, hürmet görmek ve sözünü yürütmek için asırlarca kangal kangal bıyık ve sakal taşıdı, durdu. Fakat yüzdeki o kıl yumağı kadının bir tutamağı olmaktan başka neye yaradı?

Geçende bir dostun yazısını okudum. «Kadın erkekten üstündür» diye fennin yeni bir buluşunu haber veriyor. Amerikanın keşfini bildiren bir telgraf okuyorum sandım. Kadın, belki her zaman üstte görülmemiştir. Fakat hangi devirde üstün olmadı ki?...

Eski erkekler, hayvanlarda dişinin daha az kuvvetli, hattâ daha az güzel olduğundan tutturarak böbürlenirlerdi. Fakat biz burada dişiden değil, kadından ve tam mânasile kadından bahsediyoruz.

İnsanlığın en esaslı vasfı konuşmak ise acaba hangi erkek daha çabuk ve daha kolay konuşmakta onunla yarışa çıkabilir?

Yine eskiler, kadın erkeğin böğründen yaratılmıştır diye bir masala inanır ve bununla öğünürlerdi de dünyada hep kadın böğründen yaratılmakta olduğumuzu düşünmezlerdi. Hiç yaratan kuvvet zayıf olur mu?..

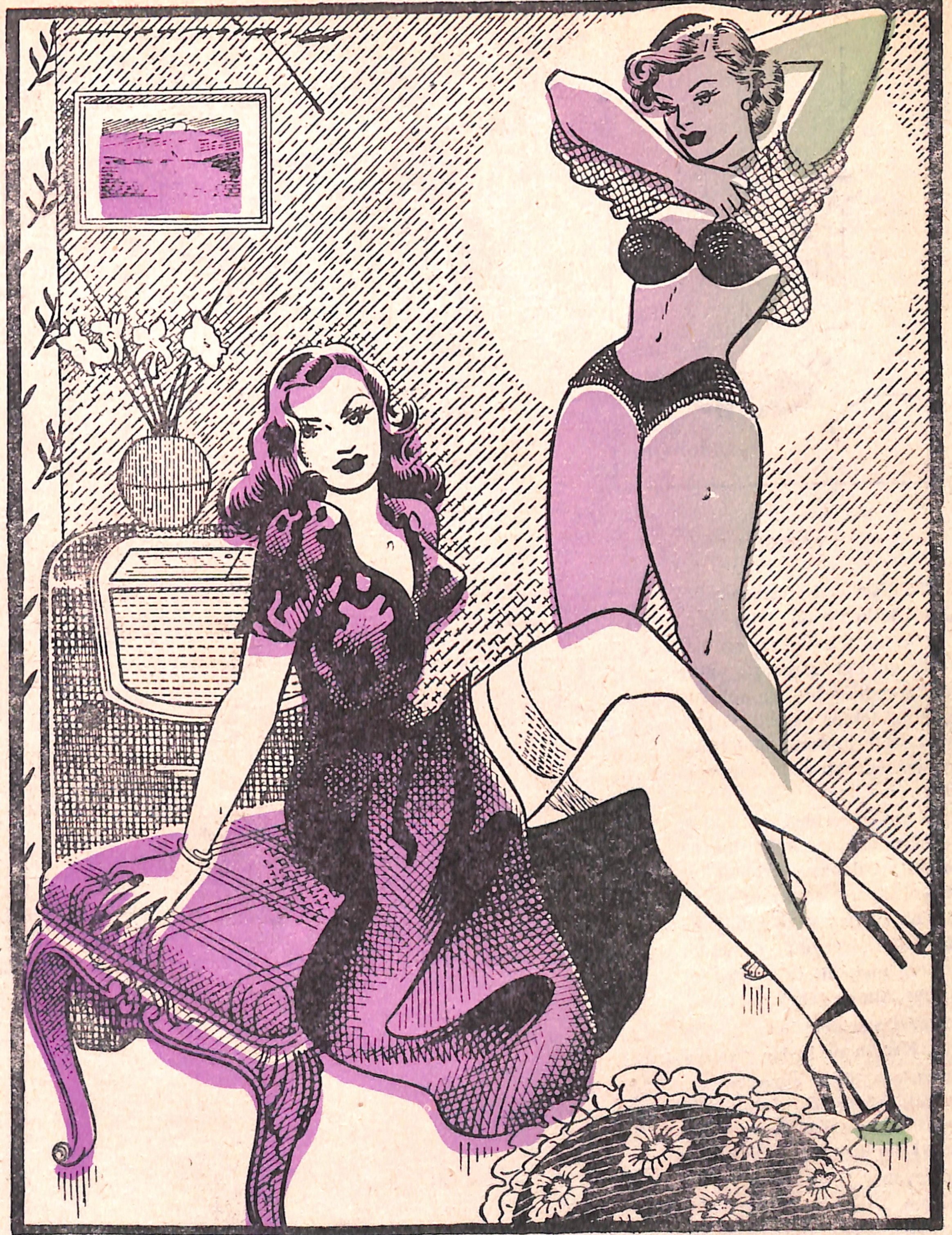
Sivri ökçeler üstünde fil dişinden bir Sevr vazosu gibi yükselen narin fakat en emin bir timsali değil midir?

Kadından hiç serdar çıkmadı diyorlar. Fakat her serdar kadından çıkmadı mı? At'lâ gibi birçok cihangir vardır ki, bir kadın koynunda can vermiştiler ve tarihin bütün cihangirleri yine bir kadın koynundan ca almış değil midirler?

Erkeğe ezilen kadın, mensup olduğu cinsinin ancak bir karikatürüdür. Hele erkekliğe özenen zavallı bir gölge kalacaktır.

Kadın, erkeğe benzedikçe zayıf ve kadınlığı nisbetinde kuvvetli olur. Tam mânasile kadının dünya yüzünde pek az bulunması yüzündendir ki, erkekler biraz nefes alabiliyorlar.

Avını uzaktan bir bakışla düşüren gözler her yılanda bulunmaz! Kuvvet, kadında, fakat işte öy...

— Müzik ruhun gıdası imiş?..
— İnanma!.. Gıda olsa ona da zam yaparladı!..

Dedem Derdi ki...

«Nail olmak istersen mevkiin âlâsına,
«Düşersen rahat rahat parlamak sevdasına,
«Gayreti, marifeti, hizmeti bir yana koy,
«Atılma boş boşuna ilim, fen dâvasına.
«Bırak şehadetnamenin yakasını elinden,
«Sarıl falan vezirin som sırma libasına!
«Kendi zekâna halkı hayran edeceğine
«Herhangi bir nazırın hayret et dehasına.
«Mertlikle nam alacak yerde, var, parmak ısır
«Şu kızlar ağasının kahraman edasına!
«Dediğim saçmaları yaparsan genç yaşında
«Katılırsın derakap Şûranın âzasına.
«Yirmi beşte bulursun rütbenin ûlâsını,
«Varırsın otuzuna gelmeden balâsına!»
Devir döndü, verilen nasihatlar eskidi,
Oğul kulak vermiyor babanın imzasına.
Kapandı veresiye kasidenin gişesi,
Kapılan yok mahsuben övülmek sefasına.
Caizeyi peşinen almadan, Çamdeviren,
Başlamaz şunun bunun medhine, duasına!

ÇAMDEVİREN

İşte o sırada, gazetede artist aranıyor, diye ilân görmemiş mi? Ben yıldız olacağım, diye tutturdu. Elinden tuttum, buraya getirdim.

Hayri bey:

— Bunları anlatmanın ne lüzumu var Sıdıka hanım, dedi. İşte böylece tanıştık, ahbap olduk...

— İyi ama Hayri bey, senin yaptığın da doğru mu ya!.. Film yapmak için, beş bin liram eksik dedin, ağladın, sızladın, filmi yapar sak, yüz bin lira kazanırız, dedin. Seni ortak yaparım diye kandırdın beni... Rahmetliden kalan Cerrahpaşadaki evi pangaya ipotek yaptım, buracıkta avucuna paracıkları saydım... Hani film? Hani paralar?

Hayri bey sözü aldı:

— Sıdıka hanım, filmi yaptık mı?.. Bu boyacı küpü değil, sok çıkar filim olsun. Filmi yapar yapmaz, tırınk paranı avucuna saymazsam o zaman söyle... Kızına baş rol verdim... Hattâ ben senin için neler düşünüyorum, sen bana neler söylüyorsun... Benim niyetim sana bile rol vermek...

Sıdıka hanım, bu lâfı duyunca, yumuşadı. Yüzündeki keskin hatlar yuvarlaklaştı:

— A... Rabbim göstermesin!.. Ben öyle şey istemem... Yapmasına yaparım. Ama hem o sizin artiz dediklerinize taş çıkartırım. Onlar benim elime su dökemezler... Ne rolü imiş o?.. Bana ne rol vereceksin bakayım!..

Kadın Olanı Erkeğin Hatıraları

Yazan :
İllâllah şerrinden

— Baş rol!.. Baş kadın rolü. Bütün film, senin üstünde cereyan edecek... Bizde bir film çevirdin mi, ondan sonra bütün filmciler arkandan koşacak..

— Ah, ah, hep evlât hatırası... Onu da yaparız, ne yapalım?...

Hayri bey, masa takvimine baktı. Birdenbire, kurulu yay gibi yerinden fırladı. Anlaşılmıyan bir takım sesler çıkarıyor, bağırıyor, kollarını çırpıyor, başını yumrukluyor, saçlarını yoluyordu.

«Eyvah, adam çıldırdı galiba!..» diye, sandalyemi geriye çektim, kapıya doğru yanaştım. Hayri bey gittikçe daha fenalaşıyordu. Sezdirmeden dışarı çıktım. Öbür odadaki kâtibe:

— Koşun içeri... Patronunuza baksanıza, bir şeyler oldu, dedim.

Odada iki erkek, bir de kadın vardı, Söylediğim halde hiç aldırmıyor, gülüşüyorlardı. Tepem attı:

— Ayol baksanıza adama... Fenalıklar geçiriyor. Bir doktor çağırın!..

Diye bağırdım. Sırıtan kâtip:

— Bir şey değil... Arasıra böyle olur, dedi.

— Sonra?

— Sonra, kendi kendine geçer. Mutlaka ödenecek bono vardır. Bonusu oldu mu, böyle olur.

Ben bunlardan bir şey anlamamıştım. Tekrar Hayri beyin yanına girdim. Sıdıka hanımla kızı Muallâ, donmuş kalmışlardı.

Hayri bey, biraz kendine gelir gibi oldu. Artık söyledikleri biraz anlaşılır gibiydi:

— Ayvah, diye bağırıyordu, namusum iki paralık oldu, şerefim ayaklar altına düştü. Ticarî itibarım mahvoldu. Ben artık yaşıyamam!.. Beni ölüm paklar. Kendimi öldüreceğim.

— Ne oldu? Hayri bey, size birdenbire ne oldu?

Diye sordum.

— Ah, sorma Bayramiye hanım, dedi. Yarın sabah bankaya ödenecek iki bin beş yüz liralık bir bonom var.. Unutmuşum. Şimdi takvime bakınca farkına vardım. Yarın son günü. Eğer saat dokuzda ödiyemezsem, protesto olurum..

Protesto olmanın ne olduğunu bilmediğim için, bana onun «Protesto olurum» demesini, «verem olurum» «prostat olurum» gibi bir hastalık sanmıştım.

— Zararı yok, dedim, ne olur sanki protesto olursanız....

Hiddetle bağırdı:

— Siz ne diyorsunuz Bayramiye hanım... Bu kadar senelik ticarî itibarım, kredim mahvolur.. Bir daha bankalardan para alamam, kimseden borç alamam... Bonolarımı kırmazlar... Ah, nasıl dalgınlığıma geldi. Sabahleyin baksaydım, ben bu parayı öderdim. Daha dün dört bin lira ödedim. İki gün evvel, on bin ödedim. Şimdi ben ne yapacağım.

O deminki şirret Sıdıka hanım, Hayri bey'in haline o kadar acımıştı ki:

— Dur bakalım, canım, dedi. Bir şeyler yaparız elbet.. Yazık değil mi canına kıyacaksın.. Ne kadar lâzım..

Hayri bey, zile bastı. Gelen kâtibine:

(Devamı var)

Akbaba - Aydabir'in, aylardır hazırlanan yayınları başlıyor.

İLK ESER :
MİZAH HİKÂYELERİ ANTOLOJİSİ

Bu kitap iki cilt olacak ve mizah edebiyatımızın en şöhretli üstadlarından seçilmiş hikâyeleri toplıyacaktır.

Bu kitaplarda, her muharririn, sanatkâr bir fırça ile çizilmiş portresi ve küçük bir biyografisi bulunacaktır.

BİRİNCİ CİLTTE TOPLANAN İMZALAR:

Hüseyin Rahmi Gürpınar ★ Ahmet Rasim ★ Ömer Seyfettin ★ Mehmet Rauf ★ Refik Halit Karay ★ Fazıl Ahmet Aykaç ★ Ercüment Ekrem Tâlû ★ İbrahim Alâettin Gövsa ★ Hakkı Süha Gezgin ★ Osman Cemal Kaygılı..

HER AY BİR KİTAP
HER KİTAP 1 LİRA
Tenzilâtlı abone: Altı kitap 5 lira

NEZLE ve GRİP BAŞLANGICINDA

GRİPİN

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz

Kininli gripin

- Baş, diş, adale, sinir, romatizma, lumbago ağrılarını süratle teskin eder.
- Bayanların muayyen zamanlardaki sancılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Süratle hazmolur, derhal tesirini gösterir.

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

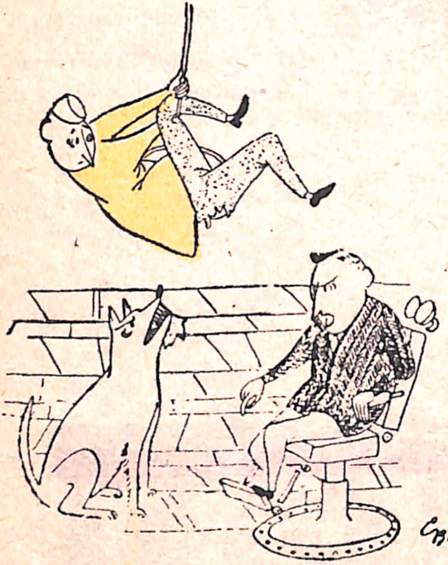
Dünya Karikatürleri

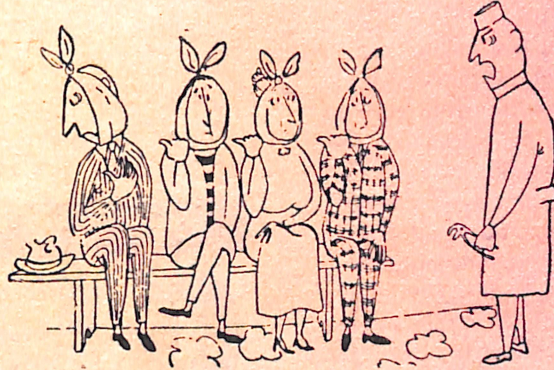

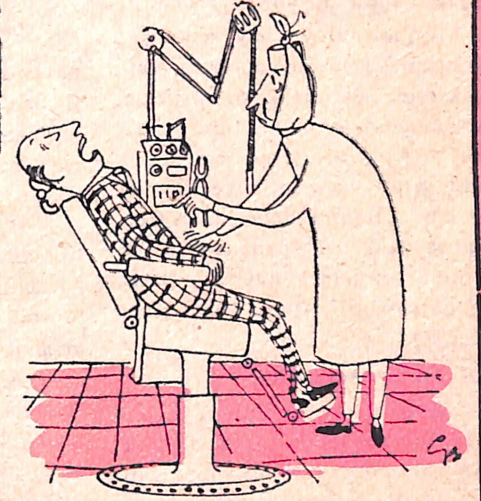

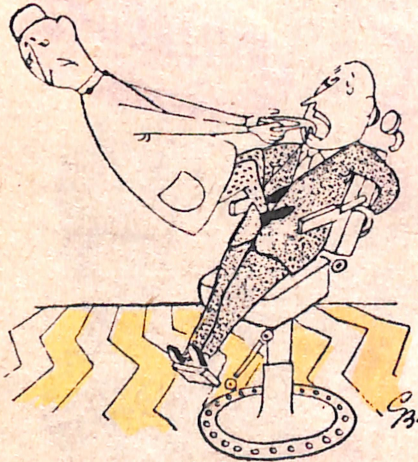
DİŞÇİ'de

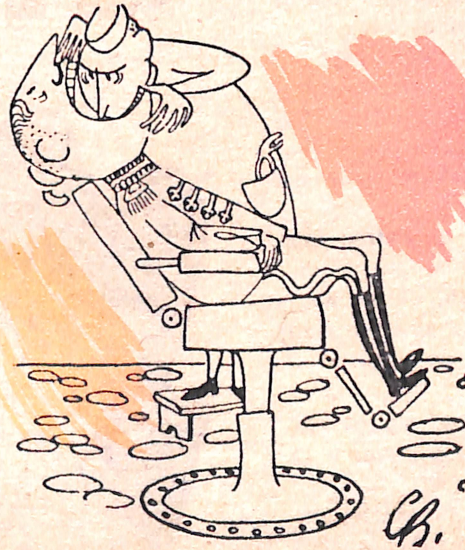
ÇİZEN: GIUSEPPE BECCHI

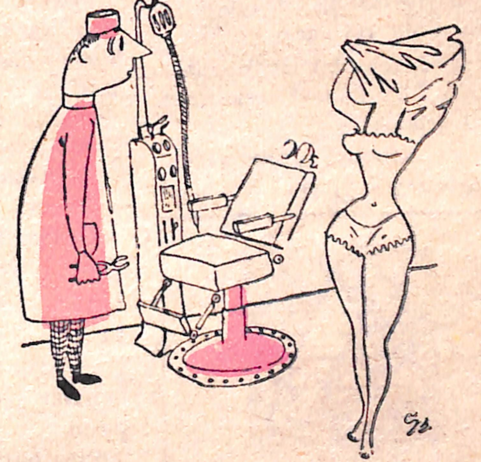

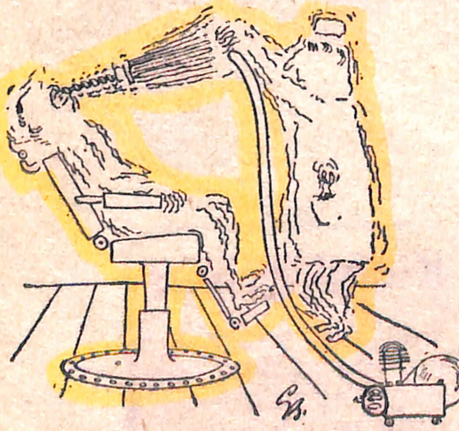

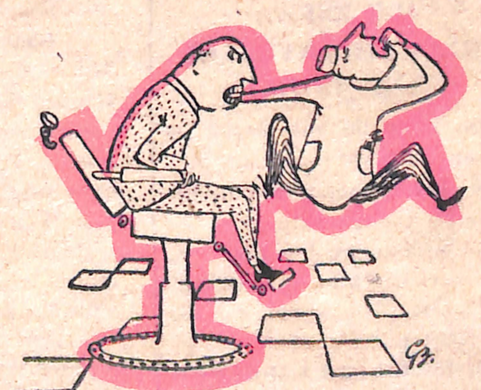

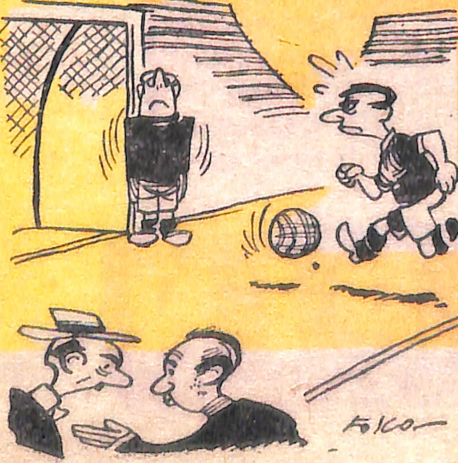

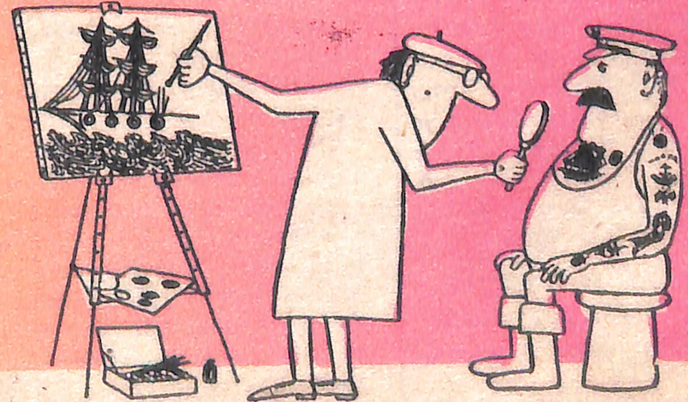

Ordu maçlarında:
— Niçin topa atılmıyor?..
— Nasıl atılsın? Kaleci teğmen, öteki albay!.

— İtalyan —

YAZISIZ!..

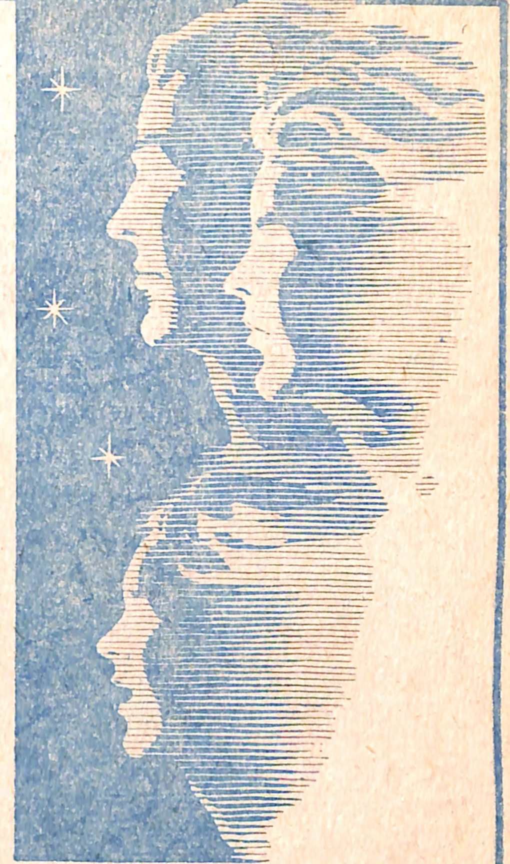
(Fransız)

Her 250 kişiden bir kişiye hayatı boyunca devamlı **aylık irat** veya **iş sermayesi** kazandıran yenilik

İRATLI

küçük

CARİ HESAPLAR

Şahsınız, aileniz ve çocuklarınız için bir an evvel bir **İRATLI KÜÇÜK CARİ HESAP AÇTIRINIZ...** İstikbale güvenle bakınız.

Türkiye İŞ Bankası, 1 Ocak 1955 ten itibaren "**İRATLI KÜÇÜK CARİ HESAPLAR**" namı altında tasarruf mevzuunda cazip bir yenilik ihdas etmiştir. İratlı hesaplar, aylık yatırımlara göre 4 guruba ayrılmıştır. Hesap sahibi 25 - 50 - 75 veya 100 lira aylık yatırımlı guruplardan birini seçer ve o gurubun aylık yatırımını 5 SENE MÜDDETLE ve çekilmemek üzere her ay muntazaman yatırır.

İKRAMİYELER...

İratlı Küçük Cari Hesap mudilerinden kur'a neticesi her 250 kişiden 1 kişiye girdiği gurubun aylık iradı bağlanır veya arzu ettiği takdirde bu gelir karşılığı sermaye, keşide tarihinde peşin olarak kendisine ödenir.

5 sene müddetle her ay yatırılacak meblağ	Hayat boyunca bağlanacak Aylık irat	Peşin olarak Aylık irat yerine ödenecek iş sermayesi
TL. 25	TL. 150	TL. 15.000
TL. 50	TL. 300	TL. 30.000
TL. 75	TL. 450	TL. 40.000
TL. 100	TL. 600	TL. 50.000

Meselâ, 5 sene müddetle ayda 25 lira yatıran 250 kişiden kazanan 1 kişiye, ayda 150 lira irat bağlanır veya arzusu üzerine peşin olarak 15.000 lira verilir.

KEŞİDE TARİHİ:

İlk keşide 26 Ağustos 1960 tarihinde yapılacaktır ve her sene 26 Ağustos tarihinde tekrar edilecektir.

AYLIK İRAT NE ZAMAN ÖDENMİYE BAŞLANIR:

Keşide tarihinde yaşları:

a) 60 dan yukarı olanların iratları, hemen keşide tarihini takip eden ilk ayın başından itibaren ödenir.

b) 50 den yukarı olanların aylık iratları, 60 yaşına bastıkları tarihi takip eden ilk 26 Ağustostan itibaren ödenir.

c) 30 ilâ 50 arasında olanların aylık iratları keşide tarihinden 10 sene sonra gelecek ilk 26 Ağustostan sonra ödenir

d) 30 dan aşağı olanların aylık iratları ise, diğerlerinden % 20 fazlasiyle ve 40 yaşına bastıkları tarihi takip eden ilk 26 Ağustostan itibaren ödenir

Ancak yukarıda yazılı müddetleri beklemek istemiyenler kendi guruplarının muadili sermayeyi **peşin olarak derhal alabilirler**

Ayrıca, İratlı Hesap Sahipleri:

a) Türkiye İş Bankasının bütün keşidelerine iştirak ederler

b) % 2.5 faiz alırlar

İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında tamamlayıcı izahatı havi broşürlerimiz İş Bankasının bütün Şube, Ajans ve Bürolarına dağıtılmıştır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-108

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Cambaz kız — Aman ödüm koptu: Fare sandım!